

РЕШЕНИЕ

№ 2093

гр. София, 20.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав, в публично заседание на 09.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9234** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от дата 11.09.2024г., подадена от името на Б. К., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., чрез адв. Н. от АК Б., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д, издаден от М. Р., Първи секретар, завеждащ консулска служба при Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., на правно основание чл. 10, ал.1, т.17 от Закона за чужденците в Република Б.(ЗЧРБ), по заявление № 24006787 за виза тип Д, отказът е връчен на дата 29.08.2024г.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на отказа на основание чл. 9а, ал.2, т.4 ЗЧРБ, на основание допуснато нарушение на чл.15 от Семейния кодекс, чл.8, ал.1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Счита че посоченото правно основание не отговаря на истината, предвид, че има сключен брак с българска гражданка и целта на кандидатстването за виза била да заживеят заедно. Оспорва и посоченото в забележка към отказа ,като категорично твърди, че “винаги сме били на посочения адрес и при посещение на длъжностни лица от сектор “Миграция” [населено място]”, това било потвърдено по категоричен начин от собственика на имота - че пребивават на адреса а също и, че за в бъдеще ще пребивават на адреса. Твърди, че от Генералното консулство са игнорирани представените документи към заявлението. Въз основа на изложеното се иска то съда да отмени отказа на генералното консулство и да задължи административния орган да

признае правото му на виза. Прилага писмени доказателствата, представени към заявлението за виза.

Оспорващият се представлява пред съда от адв. Н., който ангажира и свидетелски показания пред съда. В ход по същество претендира основателност на жалбата.

Ответникът - М. Р., Първи секретар, завеждащ консулска служба при Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., чрез юрк. К., оспори жалбата, претендира законосъобразност на оспорения отказ. По искане на ответника административната преписка е допълнена със съгласувателната процедура по издаване на отказа, проведена по електронен път, като допълнително са представени от Териториална дирекция Национална сигурност - Б., както и от Дирекция "Миграция - становище от ОД -МВР Б..

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, изпълни задължението си да извърши служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК във вр.с чл.168 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и срещу подлежащ на съдебен контрол отказ за издаване на виза, на основание заявените основания за незаконосъобразност на отказа, свързани с нарушаване на основни права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи - в случая правото на семеен живот по чл. 8.

По допустимостта на жалбата:

Оспореният отказ е връчен на дата 29.08.2024г., а жалбата до съда е подадена на дата 11.09.2024г., с оглед на което е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което е и допустима. Същата е допустима и предвид обстоятелството, че в нея са изтъкнати съображения, свързани с брака на жалбоподателя с българска гражданка и нарушаване на правото му на семеен живот.

Видно от подаденото заявление за виза, същото е за издаването на виза тип "Д". Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В процесната жалба са изложени такива основания- сключен брак между апликантът и българската гражданка Д. Р. П. – претендира се засягане на права по чл.8 от Конвенцията. Следователно, оспорването е допустимо и по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.

По основателността на жалбата:

По фактите съдът приема следното:

Оспорващият Б. К., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., е турски гражданин, видно от представените доказателства – паспорт и удостоверение за гражданско състояние, който на 16.07.2024г. е подал заявление - бланка по образец, за издаване на виза тип "Д" в посолството на Република Б. в [населено място], Република Т., като в графа 23 изрично е посочено " VIZA D", като към заявлението са приложени писмени доказателства, от които се установява следното:

Видно от удостоверение за сключен граждански брак, оспорващият и българската гражданка Д. Р. К. имат сключен граждански брак на дата 02.09.2022г. в [населено място], Б.. Д. Р. К. с декларация от 05.01.2024г. декларира, че ще осигурява на съпруга си Б. К. подслон в [населено място], [улица] и издръжка в размер не по-малък от минималната работна заплата, декларацията е дадена за да послужи пред отдел Миграция във връзка с получаване на разрешение за пребиваване. Тази декларация носи дата 05.01.2024г., същата е и датата на нотариалната заверка на подписа. Представена е и втора декларация от Д. К., от същата лично и като пълномощник на съпруга си, с която декларира, че имат сключен брак на 02.09.2022г., както и, че бракът им, сключен в Б. в [населено място], не е фиктивен и не е сключен с цел заобикаляне на законите на Република Б.. На тази декларация при подписа се съдържа дата 05.09.2024г. На следващия лист се съдържа печат за нотариална заверка на подписа с рег. № 116/2024г. и от дата 05.01.2024г. , на първата декларация е поставен рег. № 117 и същата дата на печата на нотариуса.

Прокуратурата в Б. е издала документ, съгласно който Б. К. няма регистрация на съдимост, няма и архивна регистрация на съдимост.

Видно от Договор за наем от 01.07.2024г., подписан в [населено място], между Р. Х., като наемодател и Б. К. като наемател,, действащ чрез пълномощника си Д. К., с предмет една стая със санитарен възел от масивна жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], за срок от 5 години и считано от 02.01.2024г., а наемната цена е от 20 лева месечно. Този договор е с нотариална заверка на подписа от дата 01.07.2024г.

С декларация по пар.1, т.20, подточка б) ЗЧРБ, Р. С. Х. е предоставил адрес за пребиваване на Б. К. в [населено място], на [улица]. Видно от удостоверение от Д. Б., Б. К. имал открита сметка в банката и с наличност към 28.06.2024г. в размер на 2 993,07 евро. За Б. К. е представено и удостоверение за гражданско състояние, от което е видно, че същият има 4 деца - двама сина и две дъщери, родени 1997, 1999, 2002 и 2009 години, регистриран брак през 2005г. и развод през 2016г., вписан е и бракът му с българската гражданка от 02.09.2022г. Към заявлението за виза е представена и медицинска застраховка.

Заявлението за виза е подадено на 16.07.2024г.

01.07.2024г., подписан в [населено място], между Р. Х., като наемодател и Б. К. като наемател,, действащ чрез пълномощника си Д. К., с предмет една стая със санитарен възел от масивна жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], за срок от 5 години и считано от 02.01.2024г., а наемната цена е от 20 лева месечно. В договора не е уговорено предаване на имота, няма данни по какъв начин наемателя е получил владението на имота и в какво състояние е имота - с мебели, без мебели, записано е само, че наемодателят е длъжен да предостави на наемателя обекта, в състоянието, в което се намира без повече данни. Този договор е с нотариална заверка на подписа от дата 01.07.2024г.

Във всички декларации и в договора за наем, Д. Р. К. е посочила като свой постоянен адрес в [населено място] [улица],

По съдържанието на заявлението за виза във връзка с основанието за отказа – недоказана цел, съдът съобрази следното:

Със заявление № 24006787 от дата 16.07.2024г., оспорващият Б. К., е поискал издаване на виза тип Д от българската държава. Съдът констатира при сравнение на

представеното заявление в заверено копие - на турски език, и бланка, същото съответства на бланката за виза - в Приложението към Наредбата за визите и визовия режим в редакцията към датата за виза, и съдържащо 32 точки. При сравнение с бланката формуляр на български език - образец към наредбата, то в съдържанието на заявлението оспорващия е посочил личните си данни, които се установяват и от други документи идентично, семейното си положение, а по т.17 е посочи личните данни на българската гражданка, на чието семейство е член - Д. Р. К.. По т. 20 е посочил, че не е пребивавал в държава, различна от държавата на гражданството си, а по спорния въпрос по т. 23 - цел / цели на пътуването е попълнил в последната графа друго - "виза Д", а по т. 25 - държава членка на местоназначение и на първо излизане - Б.. По т. 27 за броя на исканията за влизане е отбелязано многократни влизания. По т.30 от бланката собствено име на канещото лице в държавата -членка, ако няма такива име на хотела или мястото за временно настаняване в държавата членка - в тази графа на български език е посочено "Р. С. Х.", а по т.31 - име и адрес на канещото дружество /организация е посочен адрес - обл. Б., общ. А., [населено място], [улица] - "Разходите на кандидата за пътуване и за издръжка по време на престоя се покриват" : са отбелязани текстовете - в брой, и в двете графи - от самия кандидат и от спонсор, без да бъде отбелязан източника на средства, т.е. не е посочено за чия сметка са средствата за пътуване и за издръжка по време на планирания престой в Б.. Що се касае до последното обстоятелство, то в графата по т.27 е посочено само, че се иска многократни влизания, а в частта по тази точка за планирана дата на пристигане за първия планиран престой, не е отбелязано абсолютно никакъв текст. Както се посочи, заявлението за виза е на разбираем за заявителя език, макар и текстове от него да са попълнени на кирилица и на български език. Същият е могъл да посочи всички изискващи се данни, тъй като би следвало да разбира текста му, освен това заявлението за виза се подава лично и е могъл да уточни неясноти.

По така подаденото заявление и приложени документи, е проведена съгласувателна процедура. Становището на ДАНС е положително, но становището на Дирекция Миграция е отрицателно, възприето в мотивите на административния орган. В представеното становище от 09.08.2024г. въз основа на искането за виза по чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ, е посочено, че становището е отрицателно чл. 24, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Семейството на българската гражданка и самата тя не живеят в Б., българската гражданка е с постоянен адрес, различен от заявления във визата, и с настоящ адрес в Г.. След разговор с наемодателя, можело да се предположи, че договорът за наем е сключен фиктивно, с цел получаване на пребиваване. Съвместно с апликанта имали 2 влизания в Б. за по няколко дни през 2023г. По тези съображения считат, че не е доказана целта на пребиваване, освен с цел безпроблемно пътуване в рамките на краткосрочен престой.

По делото е разпитана свидетелката С. Р. Ф. - сестра на съпругата на оспорващия. Същата живее със семейството си в [населено място], на [улица]. Заяви, че е съсед със сестра си, от 2022г. наели "къщата отсреща", сестра ѝ наела имота а свидетелката била в собствен имот, Б. отсядал в този имот след брака им 2 пъти, сестрата не е присъствала на брака им, той бил в Т.. Сестрата на свидетелката не живеела в този имот постоянно, защото "излиза до Г. , за 2-3 месеца за ад работи земеделска работа". Като се върнела - живеела, нямала друго жилище. Б. казал, че ще живее в този имот, той искал да дойде да живее със сестра ѝ в Б.. Като се съберели да живеят в Б.,

сестрата казала, че няма да ходи нито в Г., нито в Г..

За проверката от полицаите свидетелката посочи следното - “да дойдоха на проверка полицаи, питаха къде е сестра ми и живее ли в този имот. Казахме, че в момента я няма и че е в Г.,”. Това станало през ноември, не помни точната дата. Сестрата на свидетелката работела в Г. и Г. земеделска работна - прибира портокали и зеленчуци.

Съдът намира значителни противоречия в показанията на свидетелката, които като най-близка родственица би следвало да знае и да не сбърка - така мястото на сключване на брака на сестра ѝ с турския гражданин е в [населено място], както е записано дори в представения турски документ за оспорвания. Полицейските органи са дали становището си на 09.08.2024г., което изключва да са посетили адреса през ноември 2024г., както твърди свидетелката. Освен това полицейските органи в становището си сочат само разговор със собственика на отдадения под наем имот, но не и със сестрата. Няма данни от проверките за пребиваване на сестрата в Г., а само за Г., където има регистриран настоящ адрес. Също твърдението, че сестрата няма друг имот съдът поставя под въпрос, предвид данните, че постоянният адрес на Д. Р. К., е в [населено място], [улица]. Очевидно при твърденията ѝ че се връща в Б. и не живеят заедно, сестрата пребивава на имот, различен от този по договора за наем. Също противоречи на датата на договора за наем - от 01.07.2024г., твърдението на свидетелката, че “къщата” е наета през 2022г. Също твърдението на свидетелката, че е наета “къщата” противоречи изцяло на предмета на договора за наем - само една стая със санитарен възел от масивна сграда. Противоречи на констатираните влизания в страната - през 2023г. и твърдението на свидетелката, че Б. е отсядал в имота 2 пъти след брака им, доколкото имотът е нает по договора от юли 2024г., а данните за влизанията в страната както на сестрата, така и на турския гражданин са през 2023г. Също противоречи на данните за влизанията в страната на сестрата, че същата се връщала за 2-3 месеца и излизала да работи. Също твърденията на свидетелката, че оспорваният лично споделил намеренията си да живее като семейство със сестра ѝ точно на адреса срещу нейната къща, съдът подлага под въпрос, доколкото след като е нает имота няма данни турският гражданин да е влизал в страната, а свидетелката не изясни на какъв език осъществява комуникацията с него, кога и къде преди да е нает имота.

Предвид тези очевидни различия и несъответствия между документално установените по делото факти и обстоятелства и заявеното от свидетелката Ф., то изнесеното от нея пред съда не следва да бъде ценено като доазателство по делото. Не следва да бъде ценено на първо място като опровергано от всички останали доказателства по делото, и второ поради заинтересованост. При така изложеното, свидетелката Ф. не установи относими данни към заявлението за виза на турския гражданин и спорни по делото.

Що се касае до извода на органите по приходите за фиктивно предоставен адрес, съдът съобрази, че договорът за наем, подписан на дата 01.07.2024г., има за предмет ползване на една стая със санитарен възел от масивна жилищна сграда на посочения адрес, но считано от 02.01.2024г., т.е. от преди датата на подписване на договора. В договора не е уговорено предаване на имота, няма данни по какъв начин наемателя е получил владението на имота и в какво състояние е имота - с мебели, без мебели, записано е само, че наемодателят е длъжен да предостави на наемателя обекта, в

състоянието, в което се намира без повече данни. Още повече няма данни този имот да е ползван от оспорващия и неговата съпруга през 2020г., предвид, че е констатирано, че съпругата на оспорващия българската гражданка и той имат съвместно две влизания през 2023г. за по няколко дни.

Няма данни наемният договор да е произвел правно действие като реален договор, поради това формалното му, сключване не е достатъчно за да се приеме, че същият има правно действие.

Съдът приема също за доказано, че българската гражданка, както и семейството ѝ, не живеят в Б., същата е с настоящ адрес в Г., и с постоянен адрес, различен от заявления по заявлението за виза. Посочените данни, констатирани от органите на МВР в становището по съгласувателната процедура по заявлението за виза, представено по делото, не се оспори и съдът приема същите за доказани, предвид, че се касае за данни за факти и обстоятелства проверени от полицейските органи именно в качеството им на длъжностни лица, а представеното становище по заявлението за виза, като издадено при и по повод на изпълнение на служебните има задължения, има характер на официален документ по чл.179 ГПК и обвързва съда относно установените от тези органи факти.

Що се касае до извод на органите на МВР, че целта е безпроблемно пътуване, то следва да се посочи, че Т. е включена в списъка - Приложение I от Регламент (ЕС) 2018/1806, като за гражданите ѝ се изисква да притежават валидна виза за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки, а от 31 март 2024 г. Република Б. издава единни (шенгенски) визи, валидни за цялото Шенгенско пространство. Ш. виза, издадена от Република Б. след 31 март 2024 г., ще позволи на притежателя ѝ да пътува в цялото Шенгенско пространство в съответствие с шенгенските правила.

В заявлението за виза, макар и да е посочено, че турският гражданин е член на семейството на българската гражданка, е посочено трето лице – българският гражданин Р. С. Х., в графа 30 (име на канещото лице, ако няма такова име на хотела или на мястото за временно настаняване), а както е посочено по т.23 в графата друго, целта на искането е да се предостави виза тип Д. Следователно, в заявлението за виза няма изтъкнато каквото и да е обстоятелство, свързано с упражняване на правото на семеен живот на оспорващия в Б..

Като доказателства по делото са приети Заповед № 15 от 18.04.2024 г., с която Министърът на външните работи, определя за завеждащ Консулска служба в Б. М. Р., първи секретар и консулско длъжностно лице ,на което изрично възлага и правомощия да съставя , подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите за отказ по Приложение VI към чл.

32 от Визовия кодекс и Приложения 7 и 8 към чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим.

Правна преценка на съда:

Съгласно разпоредбата на чл. 163, ал. 1-3 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на оплакванията в жалбата, а следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Осъществявайки контрол в посочения обхват, настоящият състав приема, че оспореният индивидуален административен акт-отказ за издаване на виза, тип "D" е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, предвид приложените по делото Заповед № 15 от 18.04.2024 г. на министъра на външните работи. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. и следователно, те отказват и издаването на визи.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г.- "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република Б.. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. При издаване на обжалвания отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В случая отказът за издаване на виза е издаден след осъществена съгласувателна процедура с ОД - МВР – Б. и ДАНС, с което са изпълнени законовите изисквания на чл. 30, ал. 2 от Наредбата, като видно от данните по делото, отказът е постановен и в изискващата се писмена форма – на бланка та по образца.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р Б., вид "D". Като правно основание за отказа, за издаване на виза е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17

ЗЧРБ и е цитирано в графа "бележки" конкретно кои фактически обстоятелства, са взети предвид и формиран извода за отказ. Тоест, налице са мотиви, от които жалбоподателят може да разбере съображенията на административния орган за отказа да му бъде издадена виза.

Оспореният отказ за издаване на виза, вид "D" е постановен в съответствие с материалния закон-разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ издаването на виза се отказва на чужденец, **когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване** или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следва да се посочи, че основанийето за отказ "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване" и "има данни, че целта на влизането е да използва страната за транзитен пункт за миграция към трета страна", съответстват на предвидени по чл.32, параграф 1 от Визовия кодекс - конкретно по чл.32, параграф 1, буква а) подточка ii) не обоснове целта и условията на планирания престой;“

В случая очевидно относими към доказването на достоверна цел са данните, свързани с намерението на съпрузите да живеят в Република Б. и опровергаването им от органите на ОД на МВР - Б. при проверката на декларирания адрес в страната.

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Касае се за член на семейство на гражданин на ЕС, който е упражнил правото на свобода на движение с приемаща държава - Г.. Въпросът който се повдига в случая следва ли на съпруга, гражданин на трета страна, да се издаде виза от държавата-членка, чийто гражданин е съпруга, при положение, че е упражнена свободата на движение и от данните следва, че семейството няма намерение да се установи в приемащата държава-членка, където съпругът, гражданин на държава-членка на ЕС, има настоящ адрес.

Видно както от националното законодателство, така и от цитираните разпоредби на визовия кодекс, следва да бъде доказана достоверно целта на престоя, тоест в конкретната държава – членка, която е сезирана да издаде визата. Следователно отново се касае до преценката за намеренията по отношение на конкретната държава-членка, която се иска да издаде визата.

Отговорът на този въпрос от страна на ответника е даден чрез посочване

на основанията за отказ, предвидени по чл.10, ал.1, 17 ЗЧРБ, което съдът намира за доказано от данните по делото. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените от констатации на длъжностните лица при група „Миграция”, при ОД на МВР, [населено място] при посещението им на адреса в [населено място], [улица]. Този документ – от дата 09.08.2024г., не е оспорен от гледна точка на съдържанието му по реда на чл.193 ГПК. Дадените точно в обратния смисъл показания на свидетелката Ф., точно в обратния смисъл, както се посочи по-горе, съдът цени освен като заинтересовани и несъответни на останалите доказателства по делото, но същите пряко потвърждават тезата на полицейските органи. Няма разумно обяснение или причина за значителното разминаване на данните за факти и обстоятелства, свързани със сестрата на свидетелката и нейния съпруг, заявени пред съда и данните, съдържащи се в останалите доказателствени средства по делото, представени от оспорващия и изходящи от сестрата на свидетелката.

Към момента на приключване на устните състезания няма изявено намерение на българската гражданка да се завърне в страната, същата е установена в Г. по постоянен адрес, а в заявлението е посочено, че не само тя, но и семейството ѝ.

При тези данни и изводите на съда за фиктивен наемен договор и адрес само с цел регистрация, предоставени на оспорващия, както и обсъденото за съдържанието на заявлението, в което не е посочена цел свързана със съпругата на оспорващия, твърденията за семеен живот в Б. и установяване на съпрузите в Б. не могат да се приемат за доказани.

Видно е от данните по делото и заявеното в самата жалба, че съпругата на оспорващия, българска гражданка, е упражнила правото си на свободно движение и се е установила в друга държава-членка – Г.. Посоченото фактическо положение е продължило и към момента на издаване на оспорения отказ и приключване на устните състезания по делото. Бракът е сключен още през 2022г., но едва през 2024г. е подадено заявлението за виза.

В тази ситуация, е приложимо предвиденото по чл.5, параграф 2 от Директива 2004/38 относно правото на Б. К. на влизане на територията на ЕС в приемащата държава, която е Г..

По отношение на наведените доводи за нарушаване на чл. 8 от КЗПЧОС и съдът намира същите за неоснователни. Оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на Република Б. не би

могло да засегне по какъвто и да е начин правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, тъй като всички обстоятелства сочат на фиктивни данни за семеен живот на територията на страната. Само въз основа на сключен брак не може да се претендира зачитане на правото по чл.8 КЗПЧОС. Според съдебната практика на Съда по правата на човека Решение на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г., по делото *Ahmut срещу Н.*, пар. 71, правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажменти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия -ЕСПЧ, Решение по дело *Gul срещу Ш.* от 19 февруари 1996 г., пар. 38; Решение по дело *Ahmut срещу Н.*, пар. 67; Решение по дело *Bajisultanov срещу А.* от 12 юни 2012 г., пар. 78.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя за неоснователно.

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 от АПК, тъй като в рамките на съгласувателната процедура са събрани данни за наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ, при които се отказва издаване на виза.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна. Отказът за издаване на виза е издаден в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К., [дата на раждане] в [населено място],

Република Т., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д, издаден от М. Р., Първи секретар, завеждащ консулска служба при Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., на правно основание чл. 10, ал.1, т.17 от Закона за чужденците в Република България по заявление № 24006787 за виза тип Д.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..

Съдия: